

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124285321
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Anovčín
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124285321.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Mareka Anovčina a členiek senátu JUDr. Aleny Radičovej a JUDr. Márie Vrtochovej, v spore žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom Trenčín, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D., E. XXX, o zaplatenie 18 744,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 27Csp/83/2024 – 90 zo dňa 17. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 18 744,18 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 18 793,08 eur od 23.02.2024 do 19.03.2024 a zo sumy 18 744,18 eur od 20.03.2024 do zaplatenia. Vo výroku II. priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca sa domáhal uplatneného nároku z titulu nesplnených záväzkovej žalovaného z Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.07.2023. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav: Dňa 27.07.2023 došlo medzi sporovými stranami k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorého došlo k poskytnutiu úveru vo výške 18 904,- eur, pričom poskytnuté finančné prostriedky mali byť použité na úhradu už poskytnutých úverov žalovaného, a to ďalšieho úveru žalobcu vo výške 8 528,- eur, úveru od 365.bank vo výške 8 893,- eur a úveru od BNP Paribas Personal Finance SA vo výške 983,- eur. Predmetný úver mal žalovaný splatiť v 96 mesačných splátkach po 314,80 eur s dátumom prvej splátky dňa 14.09.2023, a to do 15. dňa v kalendárnom mesiaci. Žalovaný na úver zaplatil sumu 314,80 eur dňa 18.09.2023 a sumu 159,80 eur dňa 25.10.2023. Žalobca listom zo dňa 27.12.2023 vyzval žalovaného k zaplateniu dlžnej čiastky úveru vo výške 980,40 eur. Predmetný list bol zaslaný ako doporučená zásielka pod č. F.. Následne listom zo dňa 07.02.2024 zaslal žalobca žalovanému výzvu k splateniu celého úveru vo výške 19 780,89 eur, a to v lehote 15 dní od spísania výzvy. Predmetný list bol zaslaný ako doporučená zásielka pod č. F.. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 9, § 517 ods. 2, § 563, § 565, § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 273 ods. 1, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch). Uviedol, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský, a to s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Žalobca ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu

svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom žalovaný v predmetnom spore vystupuje ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Medzi žalobcom a žalovaným bola konkrétne uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere vo forme účelového úveru na splatenie iných úverov. Zákon pre takúto zmluvu ustanovuje podstatné náležitosti, preto súd skúmal, či dotknutá zmluva tieto náležitosti obsahuje. Skonštatoval, že predmetná zmluva bola uzavretá v predpísanej forme a obsahuje všetky náležitosti tak, ako to predpokladá zákon. Súd ďalej skúmal, či došlo k zosplateniu úveru v súlade so zákonom. Súd mal preukázané, že žalobca výzvou k plneniu dlžnej čiastky zo dňa 27.12.2023 vyzval žalovaného (z dôvodu omeškania so splácaním mesačných splátok vyplývajúcich z úverovej zmluvy) na zaplatenie sumy vo výške 980,40 eur, pričom žalovaného zároveň upozornil na možnosť požadovať okamžité splatenie celého úveru v prípade nezaplatenia dlžnej sumy, resp. v prípade ďalšieho omeškania so splácaním. Nakoľko žalovaný ani na základe výzvy neuhradil dlžnú čiastku, dňa 07.02.2024 žalobca zosplatnil celý spotrebiteľský úver. Z prehľadu splátok a úhrad mal súd preukázané, že k 07.02.2024 mal žalovaný zaplatiť 5 splátok vo výške 314,80 eur, t. j. mal zaplatiť sumu 1 574,- eur, pričom mal zaplatenú len sumu 474,60 eur, pričom od 07.02.2024 uhradil čiastku vo výške 159,80 eur. Žalovaný tak bol v omeškaní so splácaním svojho záväzku, a preto žalobcovi patrilo právo zosplatniť poskytnutý úver. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 26.06.2024, sp. zn. 5Cdo/197/2022, uviedol, že „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarca v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nespĺnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ustanovenia § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.“. Rovnaký záver vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023. Vzhľadom na uvedené súd prijal záver, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom platnosti zosplatenia úveru, nakoľko jeho výzva pred zosplatením neobsahuje presnú špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh. Úver sa nestal splatným celkom ani v dôsledku uplynutia konečnej splatnosti, pretože táto ešte neuplynula ani ku dňu vyhlásenia rozsudku, keďže konečná splatnosť úveru nastane až v roku 2031. Nakoľko žalobca neuniesol dôkazné bremeno o splnení podmienok pre zosplatenie úveru, pričom súd musí rešpektovať ním vymedzený predmet konania, jeho žalobu zamietol ako nedôvodnú. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedol, že nesúhlasí s prezentovaným názorom súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, keďže je presvedčený, že list zo dňa 27.12.2023, označený ako „výzva na zaplatenie dlžnej sumy“ a list zo dňa 07.02.2024, označený, ako „výzva k splateniu celého úveru“, obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom a nemôže tak ísť o neplatný právny úkon. Nie je jasné, na základe akého právneho predpisu alebo výkladu súd požaduje od žalobcu, aby vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uvádzal nad rámec zákona dodatočnú informáciu o konkrétnej nezaplatenej splátke, na základe ktorej má žalobca v úmysle vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Takáto náležitosť nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, a preto ju nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať. Žalobca svojím postupom neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, a preto nemôže byť sankcionovaný zo strany súdu pri uplatňovaní svojho práva na zaplatenie dlžnej

sumy. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, rozsudok Krajského súdu v Nitre z 08.02.2022, sp. zn. 12CoCsp/25/2021, na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19CoCsp/13/2022 z 28.09.2022 a napokon na rozhodnutie Ústavného Súdu SR, sp. zn. I. ÚS 640/2014. Ďalej uviedol, že si je vedomý existencie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/2/2023, ktoré tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštancie v predmetnom spore, avšak má za to, že Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí nepredložil dostatočne podrobnú analýzu ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Požiadavku na splnenie príslušnej obsahovej náležitosti prezentoval skôr ako „samozrejmy fakt“, pričom v jeho rozhodnutí absentujú odpovede na zásadné námietky, ktoré žalobca uplatňuje v predmetnom konaní v podanom odvolaní. V súvislosti s posudzovaním určitosti právneho úkonu je potrebné vychádzať z princípu prednosti platnosti právneho úkonu pred jeho neplatnosťou. Súd by mal vykladať prejavy vôle účastníkov konania v prospech ich platnosti, pokiaľ je to možné, a len v prípade, že zmysel prejavu vôle nie je určiteľný ani jeho výkladom, je možné považovať právny úkon za neplatný. V tomto prípade žalobca nesúhlasí s názormi súdu, ktorý nesprávne posúdil platnosť predmetných právnych úkonov. Žalobca nesúhlasí s predpokladom súdu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, podľa ktorého je nevyhnutné uviesť konkrétnu nezaplatenú splátku, s ktorou je dlžník v omeškaní. Súd tento predpoklad zdôvodňuje obavou, že ak veriteľ uvedie vo výzve iba celkovú výšku dlhu, spotrebiteľ by mohol nadobudnúť dojem, že úhrada celej sumy je potrebná na odvrátenie predčasného zosplatenia úveru. Žalobca však považuje tento predpoklad za neodôvodnený, pretože spotrebiteľ je ako účastník úverového vzťahu dostatočne informovaný o podmienkach splácania úveru, vrátane výšky jednotlivých splátok a termínov ich splatnosti, ktoré sú uvedené v úverovej zmluve. Vzhľadom na to je spotrebiteľ schopný presne identifikovať, ktorá konkrétna splátka je nezaplatená, a aké dôsledky môže mať jej nezaplatenie na zosplatenie úveru. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení vychádza z predpokladu, že len žalobca disponuje úplnými informáciami o splátkach a stave záväzku žalovaného. V skutočnosti je to žalovaný, ktorý má k dispozícii všetky relevantné informácie týkajúce sa splátok a aktuálneho stavu svojho záväzku, vrátane konkrétnych dátumov splatnosti jednotlivých splátok a výšky zvyšného dlhu. Preto je schopný presne identifikovať, s ktorou splátkou je v omeškaní, a nemôže byť v tejto súvislosti zmätený alebo neinformovaný. Podľa názoru žalobcu je postačujúce, ak výzva obsahuje celkovú výšku dlhu a identifikáciu zmluvy, ktorá tento záväzok zakladá. Takýto prístup neznižuje právnu istotu dlžníka, pretože ten je povinný plniť svoje záväzky v súlade s podmienkami úverovej zmluvy, kde sú uvedené podrobnosti o splátkach, termínoch ich splatnosti a dôsledkoch neplnenia týchto podmienok, vrátane možnosti zosplatenia úveru. Právo žalobcu na uplatnenie svojej pohľadávky by nemalo byť podmienené nadbytočným formalizmom, ktorý nezlepšuje právnu istotu dlžníka, ale skôr by mohlo viesť k zbytočnému komplikovaniu právneho procesu. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. júna 2024, sp. zn. 5Cdo/197/2022, podľa ktorého je uvedenie konkrétnej splátky, s ktorou je dlžník v omeškaní, nevyhnutné, pretože ide o kľúčovú informáciu, najmä v prípadoch, keď došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla vytvárať postupne. Podľa názoru Najvyššieho súdu, ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený. Žalobca je presvedčený, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí posudzuje situáciu, ktorá sa líši od tej, ktorá je predmetom tohto sporu. Táto odlišnosť podľa žalobcu spočíva v konkrétnych okolnostiach daného prípadu. Súd prvej inštancie pritom automaticky aplikoval rozhodnutie najvyššieho súdu, bez zohľadnenia špecifik tohto prípadu. Žalobca v tejto súvislosti upriamuje pozornosť súdu na skutočnosť, že žalovaný dokázal zaplatiť iba jedinú splátku. Druhú splátku uhradil vo výške 159,80 eur z požadovanej sumy 314,80 eur. Tretiu, štvrtú a piatu splátku neuhradil vôbec. Uvedenú situáciu rozhodne nie je možné charakterizovať ako situáciu uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu, sp. zn. 5Cdo/197/2022. Žalovaný si je plne vedomý toho, že zaplatil iba jednu splátku a s ostatnými je v omeškaní. Žalobca je presvedčený, že odôvodnenie súdu prvej inštancie, ktoré sa zakladá na rozhodnutiach najvyššieho súdu, nemožno akceptovať, a nie je možné im prikladať vyššiu dôkaznú váhu ako rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024. Žalobca zároveň považuje za potrebné, aby súd vysvetlil, prečo sa týmto rozhodnutím nezaoberal a uprednostnil iné rozhodnutia. Podľa názoru žalobcu je vhodné zamyslieť sa aj nad skutočnosťou, že zákonodarca v rámci zákona č. 254/2024 Z. z. zo dňa 17. septembra 2024, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. – Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, novelizoval ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Po tejto novele toto ustanovenie takisto neobsahuje povinnosť veriteľa presne špecifikovať vo výzve na vrátenie splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, konkrétne, ktoré splátky sú predmetom omeškania. V dôvodovej správe k predmetnej novele sa uvádza, že obchodník je povinný pred uplatnením práva na tzv. zosplatenie plnenia vyzvať spotrebiteľa na vrátenie

omeškanej sumy splátok a súčasne mu určiť lehotu na vrátenie, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní. Zároveň musí spotrebiteľa upozorniť, že po uplynutí tejto dodatočnej lehoty sa stáva celé plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy splatným. Zákonodarca ako v texte zákona, tak aj v dôvodovej správe k zákonu mlčí o povinnosti konkretizovať splátky, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní ako obsahovú náležitosť výzvy pred zosplatením. Skutočnosť, že zákonodarca v rámci novely § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka neustanovil povinnosť podrobne špecifikovať v rámci výzvy konkrétne splátky, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, naznačuje, že ak by takýto zámer mal, bol by ho výslovne zakotvil v texte zákona č. 254/2024 Z. z. V novelizovanom ustanovení je stanovená povinnosť vo výzve pred zosplatením uviesť celkovú sumu splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, bez potreby podrobnej špecifikácie jednotlivých splátok, vrátane ich konkrétnych splatností. Podľa názoru žalobcu, tak zámerom autora právneho textu nebolo a ani v súčasnosti nie je ustanoviť veriteľovi povinnú obsahovú náležitosť výzvy pred zosplatením vo forme identifikácie konkrétnej splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní. Jednou zo základných zásad súkromného práva je zásada pacta sunt servanda. V tomto prípade súd prvej inštancie nepopiera, že žalovaný riadne a včas nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy. Preto by súd nemal nad rámec zákona skúmať dôvody neurčitosti právnych úkonov zo strany žalobcu, najmä, keď tieto dôvody nemajú žiadnu oporu v platnej právnej úprave. Žalobca si je vedomý, že spotrebiteľ vystupuje v tomto spore ako slabšia strana, no zároveň zdôrazňuje, že v súkromnom práve platí rovnosť zmluvných strán, čo sa odráža aj v procesnej rovnosti účastníkov konania. Vzhľadom na to, že súd žalobcovi nesprávnym výkladom § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka neoprávnene zasiahol do práva na spravodlivý súdny proces, žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného, aby zaplatil žalobcovi do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku sumu 18 744,18 eur s príslušenstvom a nahradil trovy konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že nesúhlasí s odvolaním žalobcu a je toho názoru, že súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené. Žalovaný sa stotožňuje s názorom súdu, že žaloba podaná žalobcom, nie je dôvodná. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca požadoval uhradiť celý, teda zosplatený dlh, preskúmanie či k zosplateniu dlhu došlo v súlade so zákonom, je imanentnou súčasťou súdneho konania. Splnenie osobitných zákonných predpokladov zosplatenia sa podľa názoru žalovaného vyžaduje z dôvodu, že žalovaný stratí možnosť splatiť svoj dlh v splátkach. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru, a to z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok pre platné zosplatenie pohľadávky. Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces by sa nemalo považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa. Ohľadne náležitosti špecifikácie splátky v úkonoch zosplatenia žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 27CoCsp/17/2024 zo dňa 19.12.2024 a na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11CoCsp/32/2024 zo dňa 18.12.2024. Ďalej uviedol, že je toho názoru, že na rozhodnutí súdu prvej inštancie nič nemení odvolateľom akcentované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Cdo/123/2022. Odhliadnuc od ojedinelosti tam prezentovaného záveru, má žalovaný za to, že označené rozhodnutie neponúka žiadne vysvetlenie (okrem konštatovania, že explicitne táto povinnosť zo zákona veriteľovi nevyplýva), prečo konkretizácia určujúcej splátky postráda právnu relevanciu, resp. neobsahuje úvahu spôsobilú vyvrátiť doterajšiu aplikačnú prax súdov, ktorá pre účely ustálenia rozhodného momentu (pre beh premlčacej doby, resp. pre zosplatenie) vychádza z konkrétnej splátky. Poukázal tiež na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.01.2024 (vydané v rovnakom období, ako bolo vydané rozhodnutie, sp. zn. 1Cdo/123/2022), sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.06.2024 a sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25.09.2024. Podľa žalovaného, súdy nižších inštancií (okresný a krajský súd) nie sú legitimované na to, aby riešili rozdielnu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu. K uvedenému účelu slúžia osobitné právne inštitúty. Prípadná existencia rozdielnej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít však z titulu zásady zákazu odmietnutia spravodlivosti nie je dôvodom pre neprejednanie a nerozhodnutie konkrétnej súdnej veci. Je zrejmé, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo v posudzovanej veci neunesenie dôkazného bremena žalobcu na preukázanie uskutočnenia platnej výzvy žalobcu adresovanej žalovanému na zaplatenie dlhu s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a následne i platného úkonu zosplatenia úveru. Obe tieto okolnosti viedli okresný súd k náležitému záveru o nepreukázaní splnenia podmienok podľa § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalovaný vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

4. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného uviedol, že v plnom rozsahu zotrúva na svojich doterajších tvrdeniach a procesnú obranu žalovaného nepovažuje za presvedčivú. V predmetnom konaní je nepochybne preukázané, že žalovanému bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 18 904,- eur. Ku dňu zaslania výzvy na úhradu dlžnej sumy zo dňa 27.12.2023 žalovaný uhradil iba jednu splátku vo výške 314,80 eur, a to dňa 18.09.2023. Nasledujúcu platbu vo výške 159,80 eur vykonal až dňa 19.03.2024, teda až po tom, ako mu bola doručená výzva pred podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu. Žalobca je toho právneho názoru, že na danú vec nie je možné automaticky aplikovať všeobecné rozhodnutia, ktoré žalovaný predkladá, a to bez dôkladného zohľadnenia konkrétnych skutkových okolností. Ak súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uvádza, že: „Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený,“ jedná sa o posúdenie hypotetickej situácie, ktorá v tomto prípade nemohla nastať. Žalovaný bol v omeškaní už od 26.10.2023, kedy neuhradil druhú splátku. Až do dátumu doručenia výzvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka uhradil len jednu splátku, a to niekoľko mesiacov pred týmto dátumom. Predpoklad, že si žalovaný nebol vedomý svojho omeškania alebo nevedel, s ktorou konkrétnou splátkou je v omeškaní, je v danom prípade minimálne neodôvodnený. Nemožno akceptovať argumentáciu založenú na domnienke, že žalovaný bol „pomýlený“, ak v predmetnej výzve nebolo uvedené konkrétne označenie splátky, s ktorou je v omeškaní. Takýto výklad by neprípustne viedol k záveru, že výlučne žalobca má a nesie zodpovednosť za informovanie žalovaného o základných faktoch týkajúcich sa jeho vlastného záväzku – teda o počte, výške a termínoch splátok, ako aj o tom, ktoré z nich uhradil. Nad rámec uvedeného žalobca považuje za potrebné zdôrazniť, že výzva na zaplatenie dlžnej sumy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bola žalovanému doručovaná prostredníctvom poštovej zásielky, pričom došlo k jej doručeniu v zmysle fikcie doručenia. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný zásielku neprevzal osobne a nedošlo tak k reálnemu oboznámeniu sa s obsahom výzvy. Za tejto situácie považuje žalobca za mimoriadne nelogické, že sa žalovaný v ďalšom konaní obhajuje tvrdením, že mohol byť pomýlený z dôvodu, že vo výzve nebola uvedená konkrétna splátka, ktorá mala byť rozhodujúca pre prípadné zosplatnenie úveru. Ak žalovaný výzvu reálne nevidel, nemohol byť jej obsahom nijako ovplyvnený, a teda ani „pomýlený“. Táto argumentácia žalovaného preto pôsobí účelovo a vnáša do konania nelogickú konštrukciu, ktorou sa žalovaný snaží retrospektívne navodiť dojem nedostatku informácií, ktoré však v skutočnosti nemohol získať, keďže s výzvou sa ani neoboznámil. Nemožno preto dôvodne tvrdiť, že žalovaný bol uvedený do omylu obsahom dokumentu, ktorý nikdy nečítal. Týmto sa zároveň ešte viac zoslabuje tvrdenie o tzv. informačnej asymetrii, keďže žalovaný mal v rukách všetky nástroje na to, aby mal prehľad o svojom záväzku – vedel, že uzavrel zmluvu o úvere, vedel, že zaplatil len jednu splátku, a vedel, že ďalšie neplatil. Nemožno preto očakávať, že by veriteľ – žalobca – mal suplovať jeho vlastnú pasivitu a nezájum. Tvrdenie, že žalobca mal výzvu koncipovať tak, aby žalovanému dodatočne objasnil, že neuhradil druhú, tretiu či ďalšiu splátku, je zjavne neodôvodnené. Takýto prístup by znamenal, že veriteľ je zodpovedný nielen za vlastnú informačnú povinnosť, ale aj za elementárny prehľad dlžníka o jeho vlastnej zmluvnej disciplíne, čo je v priamom rozpore s princípom rovnosti zmluvných strán.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na tom právnom závere, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom platnosti zosplatnenia úveru, nakoľko jeho výzva pred zosplatnením neobsahuje presnú špecifikáciu konkrétnej splátky, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh.

7. Podstata odvolacích argumentov žalobcu bola koncentrovaná najmä na tvrdenia o tom, že obe jeho listiny smerujúce k zosplatneniu celého úveru obsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom a nemôže tak ísť o neplatný právny úkon, ako aj na tvrdenia, že náležitosť konkretizácie splátky v týchto

úkonoch nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia, a preto ju nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

8. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov strán sporu. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

10. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, skutkové závery súdu prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, súd prvej inštancie neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správne právne predpisy, správne ich vyložil a na daný skutkový stav aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné.

12. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ako aj v čase, kedy mala nastať splatnosť úveru), ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

13. Uplatnený nárok žalobcu (veriteľa) je nárokom na plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa malo vykonať podľa zmluvy v splátkach, o čom niet pochyb a sporu. V takom prípade mohol veriteľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky len ak to bolo dohodnuté, a to za dodržania postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

14. Napriek tomu, že v rozhodnom čase (v čase zosplatenia) nebola požiadavka uvedenia konkrétnej splátky, pre ktorú je možné úver zosplatiť, resp. pre ktorú sa úver zospláťuje, explicitne v zákone vyjadrená, táto požiadavka vyplýva z logického výkladu ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Pre možnosť mimoriadneho zosplatenia dlhu museli byť uskutočnené jednoznačne dva úkony, ktoré museli byť adresné a určité. Prvým úkonom je výzva v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Napriek tomu, že ani ustanovenie § 53 ods. 9 a ani ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka neustanovuje ako náležitosť výzvy na zaplatenie alebo oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ zosplatiť dlh, nemožno opomenúť požiadavku Občianskeho zákonníka na určitosť právneho úkonu.

15. Z obsahu predložených listín adresovaných žalobcom žalovanému (výzva zo dňa 27.12.2023 a výzva zo dňa 07.02.2024) nie je zrejmé, od omeškania ktorej splátky, kedy a v akej výške započal proces vedúci k možnosti zosplatenia celého úveru. Spotrebiteľovi musí byť z výzvy na zaplatenie dlžnej sumy s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (výzva žalobcu zo dňa 27.12.2023) jednoznačne určiteľné (zrejmé), pre nezaplatenie ktorej splátky úveru chce veriteľ dlh zosplatiť. Podľa

skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré sú správne, uvedená výzva neobsahuje uvedenie splátky, pre ktorú žalobca mienil úver zosplatiť. Žalobca opak nepreukázal.

16. Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia súd prvej inštancie potom správne odkázal na ustálenú súdnu prax, a to na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023, podľa ktorého v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh. Označenie presnej, konkrétnej splátky, pre ktorú sa dlh zosplatňuje, je nevyhnutné okrem iného i z hľadiska počítania premlčacej doby. Zo strany veriteľa treba vykonať 2 úkony - vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ treba uviesť, že dlžník je so splátkou v omeškaní, s ktorou konkrétnou splátkou a v akej výške, nepostačuje uviesť celý dlh. Až potom môže dôjsť k úkonu zosplatnenia.

17. Je pravdou, že žalovaný si výzvu neprevzal, ergo jej obsah mu zostal neznámy, avšak táto sa dostala do sféry jeho dispozície a mal možnosť sa s ňou oboznámiť. Okolnosť skutočného alebo fiktívneho doručenia výzvy nastáva až po tom, čo bola veriteľom vyhotovená a odoslaná, a preto jej obsah nemožno posudzovať z hľadiska jej reálneho doručenia žalovanému. Pokiaľ má výzva smerovať k platnému zosplatneniu úveru, už v čase jej odoslania musí spĺňať požiadavku určitosti na nielen explicitne uvedené, ale aj z logického výkladu zákonných ustanovení vyplývajúce náležitosti.

18. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, keď poukazoval na závery plynúce z iných rozhodnutí krajských súdov a najmä z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024, že určenie splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, nie je podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia pohľadávky v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a rovnako tak, že určenie tejto splátky je vecou právneho posúdenia, ktoré vykonáva príslušný súd. Uvedené názory sú súdnou praxou prekonané a v tejto veci existuje už ustálená súdna prax, pričom odvolací súd odkazuje aj na v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2025 zo dňa 23.07.2025 publikovanú právnu vetu: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka).“.

19. Pokiaľ teda veriteľ neuviedol v procese zosplatnenia vo výzve uskutočnenej podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka konkrétnu splátku, pre ktorú mieni pristúpiť k zosplatneniu úveru, resp. toto nepreukázal, nemôže mu byť priznané plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tom skutkovom základe, že úver predčasne zosplatnil. Uvedený záver je zovšeobecneným výkladom zákonného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, aplikovateľný aj na prejednávajúcu vec, pretože vedomosť žalovaného ako spotrebiteľa o tom, aké boli jeho splátky, koľko uhradil, s akou časťou je v omeškaní a podobne, nezavádzajú veriteľa povinnosti uskutočniť výzvu v súlade so zákonom, vrátane jeho záväzného výkladu podaného najvyššou súdnou autoritou. Pokiaľ súd prvej inštancie rozhodol v súlade s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/197/2022 a sp. zn. 5Cdo/2/2023, ako aj s neskôr prijatým a v zbierke zverejneným stanoviskom najvyššieho súdu, rozhodol zároveň v zmysle princípu právnej istoty, vyjadrenom okrem iného aj v ustanovení čl. 2 CSP. Na uvedenom výklade a jeho aplikácii nič nemení ani neskoršia právna úprava podmienok zosplatnenia. Výklad najvyššieho súdu ohľadne náležitostí výzvy uskutočnenej podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zovšeobecňujúci do takej miery, že je možné ho aplikovať na akýkoľvek prípad zosplatnenia spotrebiteľského úveru bez ohľadu na to, či vôbec a akú časť spotrebiteľ pred zosplatnením uhradil, pretože nie je viazaný iba na potrebu informovania spotrebiteľa, ale je podaný aj z hľadiska posudzovania splnenia zákonných podmienok pre zosplatnenie.

20. Princíp prednosti platnosti právneho úkonu je v danom prípade nepoužiteľný, pretože ani výkladom žalobcových právnych úkonov nemožno zistiť, pre ktorú konkrétnu splátku pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru.

21. So zosplatnením je spojená otázka uplatniteľnosti pohľadávky na súde s tomu zodpovedajúcimi prostriedkami procesného útoku a procesnej obrany, ktorú môžu strany sporu v konaní pred súdom využiť, vrátane možnej námietky premĺčania. S neuvedením splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, sú spojené aplikačné problémy v prípadných súdnych konaniach, kedy veritelia často modifikujú skutkový stav tak, aby podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti boli splnené. Je potrebné zdôrazniť, že uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, vyplýva z požiadavky ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany sporu. Uvedenie splátky, pre ktorú veriteľ dlh mieni zosplatniť už vo výzve na zaplatenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, resp. v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, totiž spotrebiteľovi poskytuje na jednej strane právnu istotu, že vec bude spravodlivo rozhodnutá, pričom má za následok pre spotrebiteľa presvedčivé východiská k procesnej obrane. V prípade zosplatnenia dlhu s uvedením konkrétnej splátky veriteľovi neumožňuje dotvárať skutkový stav takým spôsobom, aby bolo možné polemizovať, pre ktorú splátku veriteľ k zosplatneniu pristúpil, pokiaľ pohľadávku zosplatnil platne. Uvedenie splátky, pre ktorú došlo k predčasnému zosplatneniu úveru pri aplikácii podmienok uvedených v ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, dáva jednoznačnú odpoveď na otázku, či veriteľ úver predčasne zosplatnil platne.

22. Pokiaľ si žalobca zároveň uplatňoval nárok na tom tvrdenom skutkovom základe o predčasnom zosplatnení celého úveru, nemožno mu priznať ani len časť uplatneného nároku na inom skutkovom základe, t. j. takom, že by mu bola priznaná časť nároku z titulu toho, že nastala splatnosť jednotlivých splátok, v súvislosti s čím odvolací súd odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024.

23. Pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania napadnutého rozsudku, tak vzhľadom na to, že súd zamietol žalobu v celom rozsahu, mal žalovaný v konaní plný úspech, a preto mu súd prvej inštancie správne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

25. V odvolacom konaní mal žalovaný plný úspech, a preto odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žalovanému priznal nárok na ich náhradu voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O samotnej výške náhrady trov konania v prvoinštančnom, ako aj odvolacom konaní rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 CSP.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).